

ЕКОНОМІКО-СОЦІАЛЬНІ ВІДНОСИНИ В ГАЛУЗІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СФЕРІ ОБСЛУГОВУВАННЯ

Тези доповідей
VI Міжнародної науково-практичної конференції
(9–10 травня 2024 року, м. Львів)

За загальною редакцією
Наталії ПАВЛЕНЧИК

Львів
ЛДУФК ім. Івана Боберського
2024

УДК 338.48–6:615.8(477)

ЛІКУВАЛЬНО-ОЗДОРОВЧИЙ І РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ТУРИЗМ ЯК ВАЖЛИВИЙ СКЛАДНИК ВІДНОВЛЕННЯ ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ

Анастасія Коверник
студентка

*Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана (Україна)*

Інна Ілляшенко
кандидат економічних наук, доцент

*Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана (Україна)*

На сьогодні лікувально-оздоровчий і реабілітаційний туризм є одними із найпоширеніших видів туризму. Вони приносять значні доходи в бюджети багатьох країн. Основа для розвитку таких видів туризму – рекреаційні ресурси регіону. В Україні налічується понад 500 унікальних цілющих мінеральних і термальних джерел різного хімічного складу, понад 100 родовищ лікувальних грязей, санаторії, що пропонують озокерит, радон. Рекреаційні об'єкти України користуються попитом і серед внутрішніх туристів, і туристів із багатьох інших країн. Розвиток санаторно-курортної справи в Україні має значення з огляду на ресурсний потенціал країни [3, с. 22].

Лікування та оздоровлення людей відіграє надзвичайно важливу роль у сучасному глобалізованому суспільстві, яке розвивається швидкими темпами, та призводить до професійного вигорання й до захворювань. Таку ситуацію посилюють також і несприятливі екологічні умови, шкідливі звички тощо. Населення України зіштовхнулося з лихом війни, яке вплинуло на ментальне здоров'я, і багато людей отримали фізичні ураження. Тож актуальність санаторно-курортної справи зростає з кожним днем не тільки в цілому світі, але й в Україні [2, с. 26].

З роками суспільство розвивалося, відповідно змінювалося середовище проживання й ритм життя. Як наслідок, дедалі більше людей потребують оздоровчого туризму. Україна не є винятком, а тому треба проаналізувати цей сектор на туристичному ринку для його розвитку. Немає сумнівів, що природні ресурси України є достатніми для розвитку туризму в лікувально-оздоровчому секторі [4, с. 89].

Україна має сприятливий клімат, гірські, прибережні, степові й лісові райони, багата на природні мінеральні води й лікувальні грязі, які активно використовують для лікування й профілактики різних захворювань. Тож потенціал для розвитку лікувально-оздоровчого й реабілітаційного туризму в Україні та його позиціонування на міжнародного ринку в оздоровчому напрямку є дуже високим.

Однак у цьому спектрі туризму є і слабкі сторони, такі як занепад інфраструктури, застарілі будівлі й приміщення, а також відсутність додаткової інфраструктури для проведення дозвілля. Низька зацікавленість уряду й негативний вплив політичної нестабільності також є перешкодами розвитку лікувально-оздоровчого й реабілітаційного туризму [1, с. 198].

У результаті дослідження проблематики використання рекреаційного потенціалу й розвитку оздоровчо-лікувального та реабілітаційного туризму нами були виокремлені основні чинники, які сприятимуть розвитку цього виду туризму:

Наслідки військового вторгнення в Україну: майже кожен мешканець країни потребує психологічної підтримки й оздоровлення, більш гостра потреба в реабілітаційній допомозі необхідна військовослужбовцям і населенню, яке отримало ураження внаслідок обстрілів житлових секторів тощо.

Цінова політика: зростання попиту на доступне медичне й оздоровче обслуговування. Оскільки витрати на медичне обслуговування продовжують зростати в багатьох країнах, дедалі більше людей шукають доступні варіанти медичних послуг за кордоном, що стимулює зростання індустрії лікувально-оздоровчого туризму.

Динаміка вікової структури: оскільки населення світу продовжує старіти, імовірно, зростатиме попит на медичні послуги й процедури оздоровлення, що може стимулювати зростання індустрії лікувально-оздоровчого туризму.

Технологічний прогрес: розвиток медичного сектору в таких технологіях, як телемедицина й віртуальна реальність, має потенціал для поліпшення результатів лікування пацієнтів й оздоровлення клієнтів і зниження витрат, роблячи медичне та оздоровче обслуговування доступнішим для пацієнтів, що сприяє зростанню індустрії лікувально-оздоровчого туризму.

Проте слід зазначити, що пандемія COVID-19, яка досі триває, військова ситуація в країні та й обмеження на поїздки продовжують значно впливати на сектор реабілітаційного й лікувально-оздоровчого туризму.

Отже, Україна має добрі перспективи для розвитку лікувально-оздоровчого й реабілітаційного туризму. Серйозних результатів можна досягти за умови врахування сильних сторін туристичних дестинацій і грамотного використання наявних туристично-рекреаційних ресурсів.

Можна відзначити такі напрями подальшого розвитку санаторно-курортних й оздоровчих комплексів:

- поліпшення матеріально-технічної бази санаторіїв (ремонт санаторних корпусів і гуртожитків, модернізація обладнання);
- збільшення туристичних потоків (завдяки внутрішнім туристам) і зростання попиту на оздоровчий туризм і серед людей похилого віку, і серед молоді;
- підвищення якості послуг відповідно до міжнародних стандартів та досягнення оптимального співвідношення ціна – якість;
- зростання якості обслуговування відповідно до закордонних стандартів і досягнення оптимального співвідношення ціна-якість;
- забезпечення галузі компетентними кадрами у сфері курортного менеджменту та підвищення професіоналізму й творчої ініціативи працівників у цій сфері;
- впровадження механізмів державно-приватного партнерства для розвитку більш ефективного сектору охорони здоров'я й рекреації.

Список використаних джерел

1. Галасюк С. С. Сучасний стан розвитку санаторно-курортної бази в Україні. *Глобальні та національні проблеми економіки*. 2017. Вип. 15. С. 197–202.
2. Іжі М. М., Бабова К. Д., Безверхнюк Т. М. Лікувально-оздоровчий туризм: навч. посіб. Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2016. 626 с.
3. Фоменко Н. В. Рекреаційні ресурси та курортологія. Київ: Центр навчальної літератури, 2007. 312 с.
4. Фокін С. П. Спортивний і спортивно-оздоровчий туризм: питання термінологічного апарату. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми виховання і спорту*. 1999. № 4. С. 88–90.